

19.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Tư ngày 10/3/1976

Nửa đêm tỉnh giấc, cảm nghe thật lạnh, nằm suy nghĩ miên man. Trong tim là hai tình cảm vô cùng xung khắc, vừa yêu, cũng lại thấy vơi vơi cách xa với Nguyễn. Chàng vẫn nghĩ tôi là người đàn bà tàn nhẫn nhưng chàng đâu hay rằng có những khi tôi buồn rũ rượi. Như đêm nay.

Nhớ lại chiều hôm qua, Nguyễn tỏ ra thờ thẩn rõ rệt sau khi nghe tôi đọc xong những trang nhật ký. Tôi nghiệp, chàng đâu hay rằng lúc ấy tâm tư tôi xao động cỡ nào. Chàng còn trẻ quá để có thể hiểu được tôi trên những khía cạnh của nội tâm sâu kín. Cái cảm nghĩ xa cách nảy sinh từ đây.

Sau khi đọc xong nhật ký, tôi mỉm cười mà nghe tâm hồn vô cùng mệt mỏi¹.

Nguyễn bảo tôi kêu thêm rượu, hình như để trấn áp cái gì đó trong chàng đang dâng lên mạnh mẽ. Điều thật ngạc nhiên là sự dịu dàng (cao hơn thường lệ) bất chợt hiện ra nơi Nguyễn. Chàng ôm vai, nâng cằm tôi, hôn lên đôi môi, đắm đuối. Rồi chàng vuốt vuốt mái tóc và mân mê thật lâu cái cằm chẻ của tôi. (Trên dáng vẻ lúc ấy nói lên điều rằng chàng nhận biết *chính chàng đang làm tôi trở nên thật thắm thắm xa xôi.*)

Lúc đưa về, Nguyễn vòng tay ghì xiết cả thân hình tôi sát vào người chàng và bầu chặt lấy, lại nói:

“Mãn về viết nhật ký nữa cho Nguyễn đọc nghe?”

Tôi lạ lùng:

“Nguyễn thích à? Mãn sợ Mãn viết thật các ý nghĩ mình làm buồn cho Nguyễn.”

Nguyễn lặng im.

Tôi hỏi:

“Ngày mai giờ nào Mãn gặp Nguyễn?”

Chàng đáp:

“Tùy Mãn. Nguyễn chỉ sợ Mãn không thích gặp Nguyễn nữa thôi.”

[]

¹ Những trang Nhật Ký về câu chuyện Trân Sa đã bị tóa xé đi hết, nên không nhớ đã viết gì trong ấy. Bốn chục năm trôi qua rồi còn gì! Thời Gian làm mờ phai tất cả. (*Ghi chú ngày Oct, 25/2016 tại San Jose, California khi upload đoạn này vào trang Web.*)

Sàigòn, thứ Năm ngày 11/3/1976

.....
.....
...Bỏ đi 6 trang tự ý tôi.....
.....

Lúc đưa về, Nguyễn bỗng nói:
“Sau này Mẫn có yêu ai, đừng kể cho người ấy nghe những gì Nguyễn và anh Ngọc đã nói.”

Tôi không hiểu ý chàng ra sao nhưng lặng im không hỏi. Nghe sao thật rũ rượi trong lòng.

□

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Năm ngày 11/3/1976

Hôm qua về nhà thật khuya với cơn say nên ta chẳng thể viết gì cả. Suốt ngày hôm nay được nghỉ.

Buổi chiều đi đón nàng về, trong Vườn Áo Diêu, nàng đàn cho ta nghe. Những kỷ niệm âm nhạc cũ càng... Lòng ta thật trống vắng suy sụp. Ban chiều ta có uống rượu băng quơ với người bạn, nhưng sao men rượu dù nồng đến cỡ nào cũng khó điều hòa lại cho ta sự suy sụp sắc bén.

Nàng nói, ngày mai ban nhạc biểu diễn ở rạp Lux, hỏi ta có đi dự không? Ta bỗng mơ hồ nhớ lại câu chuyện của Schumann và Clara. Thật dễ thương và cảm động ở đoạn thư Clara bày tỏ những cảm xúc của nàng trên sân khấu trong một buổi récital mà nàng biết có người yêu của nàng là Schumann đang dự thính.

Ngày mai ta phải đi chứ! Nhét mình trong một góc nào đó đợi nghe tiếng đàn của nàng. Lâu nay ta chỉ nghe nàng đàn đơn chiếc. Ngày mai ta sẽ được nghe tiếng đàn nàng giao hưởng cùng các nhạc khí khác.

“Đàn vĩ cầm là vua của các nhạc cụ bởi những khả năng kỳ diệu và bởi âm thanh quý phái của nó.” Một câu định nghĩa ta viết cho nàng ngày Tết. Nhưng hình như cây vĩ cầm thời buổi bi kịch sống lang thang khổ ải quá trong những ban nhạc thiếu máu. Ta nhớ một hôm, người violoniste bạn của nàng, mang cây vĩ cầm theo trong một cái bao gạo úa màu. Người ấy giễu cợt thật chua chát: “Người ta cứ tưởng tôi đi xin gạo!”

Đêm nay gió thật mát, lòng ta thật tĩnh lặng. Chẳng biết nàng đang làm gì ở nhà? Máy ngày hôm nay tâm tư ta thật xao động dồn nén, giấc ngủ thường là sự kéo dài của những suy nghĩ héo hắt tàn tạ,

nên sau một đêm mộng mị kinh hoàng, ta chỉ muốn đừng phải dậy sinh hoạt như thường nhật. (Hay là dậy không nổi thì phải?)

Phải viết rằng dạo sau này sức khỏe và tâm trí ta thật tồi tệ, ngã nghiêng xao động theo những trận rượu ngất ngây. Hôm qua trong quán rượu ông già, câu chuyện Trân Sa giữa ta và nàng thật muộn phiền quần bách, ý nghĩ ta thật đa đoan rồi mắc để khó thể diễn tả ra được. Mà ta nghe điều ấy sao thật chán nản, đau xót. Câu chuyện trải dài từ anh Sơn qua đến anh Ngọc và đến ta. Bơ vơ mất mát và thảm hại lạ thường.

Trân Sa! Trân Sa từ Dalat mùa Noel giá buốt đến Trân Sa ở Sài Gòn, lang bạt tiêu tụy.

Ta nhớ lại buổi trưa nào đó đứng đợi nàng ở ngoài đường, Bà Ngoại gọi ta vào hỏi “Hắn là ta yêu nàng lệch lạc lắm về nhiều phía?” Bà Ngoại thật thực tế nhưng quả có lý khi đặt với ta những câu hỏi mà ta đã không có câu trả lời, hay là từ chối trả lời một cách thật giấu diếm.

□

Sài Gòn, thứ Sáu ngày 12/3/1976

Ta vừa đưa nàng đến rạp Lux và trở về. Con đường sao dài thậm thụt, nhất là khi phải đi một mình, từ rạp Lux- Cộng Hòa- Hồng Thập Tự - Lê Văn Duyệt- Yên Đổ -Hai Bà Trưng- Võ Di Nguy.

Chiều nay vẫn uống rượu ở quán ông già, khác với dự tính hôm qua là ta đã không đi nghe nàng đàn. Ta hẹn lại với nàng thứ hai sẽ đi, mơ màng xum xuê như anh chàng trong tác phẩm của Nerval.

Giờ này hẳn nàng đang đàn lai rai? Còn ta thì ngồi viết, gió quán quít lạnh lạnh. Ta vẫn còn say nhẹ nhẹ, giá giờ này được nghe tiếng đàn ca thì thích lắm!

*Đêm qua trong Vườn Áo Diệu, sau khi nghe nàng đàn, ta hỏi, nàng có nghĩ còn thiếu cái gì đó nữa để cho tiếng đàn thêm tinh luyện? Dĩ nhiên không phải là cái technique. **Nhưng hình như tiếng đàn nàng thật vô vọng thiếu xót để có thể diễn tả trọn vẹn sâu sắc trái tim sôi nổi của nàng. Cái tâm tư nhậy bén dạt dào vô cùng mà tiếng đàn lại mang dáng dấp hao hụt xô đẩy mới lạ kỳ làm sao!***

Lúc đưa nàng đến rạp Lux, nàng la lên, nếu ta là chồng nàng thật, ta sẽ đợi tan hát đưa nàng về; đêm khuya nàng sẽ kể lại cho ta nghe công việc của nàng trên sân khấu bằng cái giọng Huế trọ trẹ gay gắt. Tiếng nói của xứ Hương giang làm đắm lòng người! Ta cũng nhớ ngày trước nàng bảo đợi khi nào chỉ có riêng ta như một cặp tình nhân hạnh phúc nhất, nàng sẽ vì ta mà nói tiếng Huế. Nhưng ta đợi mãi không thấy, nghĩ rằng nàng đã quên mất lời hứa. Mà nhắc lại là một điều ta thấy thật vô duyên.

Hôm nay nàng thật đáng yêu, có lẽ nàng có tiền? Nàng biết ta mê quyền Kinh Dịch của Nguyễn Duy Cần nên buộc ta chở nàng ra đường Công Lý để mua quyển ấy.

Nàng ạ, nếu nói mê thì ta mê cả ngàn thứ nhưng chẳng cần mua. Chỉ cần nàng biết ta mê quyển ấy là được rồi.

Lúc cầm quyển truyện Trân Sa của nàng, ta thấy nàng ghi chú ở mặt bìa sau “Biện chứng và tu từ của Nguyễn Duy Cần”.

Nàng nhỏ nhẹ và tinh tế quá! Ta nghe lịm người đi, toàn thân như tan hẳn ra trong niềm ngất ngây sung sướng. Nàng vẫn đang là người yêu ta chứ? Mà nàng cũng đang xa cách ta quá. Một khoảng không gian đằng đẵng để ta có thể lao đến, ôm chầm nàng mà hôn cho thật đắm đuối.

9h15 đêm. Ta thật rảnh rỗi, ngồi nghe những tiếng động chung quanh. Đường phố đã thưa thớt xe cộ. Những hôm trước, ta dự tính các ngày nghỉ như hôm nay sẽ lên Dalat uống rượu, gầy lại hơi lạnh ngây ngất cũ của cơn gió xuân. Nhưng nghĩ đến đoạn đường thiên lý lúc phải trở lại Sài Gòn, ta thấy thật chán nản đến hao mòn luôn ý muốn nên thơ ấy. Dalat tháng 3 có lẽ trời đã bớt lạnh, nhưng ban đêm có sương giăng thật dày.

Ta nhớ lời nàng, những đêm tháng vẫn xuân thế này, nàng đi đàn dancing về trong một bầu trời ngào ngạt sương. Những người khác cùng làm ở dancing chỉ cắm cúi đi mau để về sớm. Riêng nàng đi thong thả, vừa đi vừa ngắm sương thật dày, một khoảng cách rất gần cũng bị che kín. Nàng có kỷ niệm với Dalat thật nhiều, ta vẫn nghe nàng nhắc lại mãi.

Cũng tháng này năm ngoái, nàng đang đang đau khổ cùng cực trên ngọn núi giá băng ấy. Dalat vốn cô quạnh, lại càng cô quạnh hơn khi thiên hạ đua nhau rời bỏ thành phố, chuẩn bị một cuộc đổi đời có ý nghĩa. Ta tưởng tượng, Dalat mùa thiên hạ đi tản chắc hẳn vắng lạnh thế lương lắm? Thuở ấy đang ở trong Sài Gòn, ta cứ mong đi ngược lại với làn sóng người lũ lượt đổ về quốc lộ 20, lên núi để nhìn lại quê hương khô sỏi. Gặp nàng, ta sẽ hỏi kỹ về những ngày Dalat bỏ ngõ ấy.

Lúc trưa, nàng bảo ta đưa lên nhà cô Lâm Đồng lấy cái hộp đàn cho anh Cung bạn nàng mượn. Ta và nàng trở lại câu chuyện người violoniste nghèo kém nhưng ngạo nghệ ấy. Nàng vẫn bảo, trong ban nhạc, nàng thân với anh ấy nhất vì anh ấy cũng chơi violon và đặc biệt là đáng đứng thiếu hụt của anh trong ban nhạc. Nàng kể, anh ấy trụt từ 1er violon đến 2nd và có thể 3ème thì lọt sổ luôn! Một người tài hoa có gánh nặng gia đình trong thời buổi khó khăn.

Chiều nay nàng hẹn với anh Cung cùng đi uống café trước khi đàn, nhưng ta và nàng đi uống rượu về quá trễ nên thất hẹn luôn.

[]

Sàigòn, thứ Bảy 13/3/1976

Hôm nay đi uống rượu có cả Di Tí nữa, vẫn quán ông già. Dose rượu của chúng tôi dạo này thật mạnh nên uống ào ạt vẫn chẳng thấy say. (Nửa năm sau thì sao? Ta không nghĩ ra được. Có lẽ phải điếm tâm bằng rượu và dỗ giấc ngủ cũng bằng rượu?!)

[]